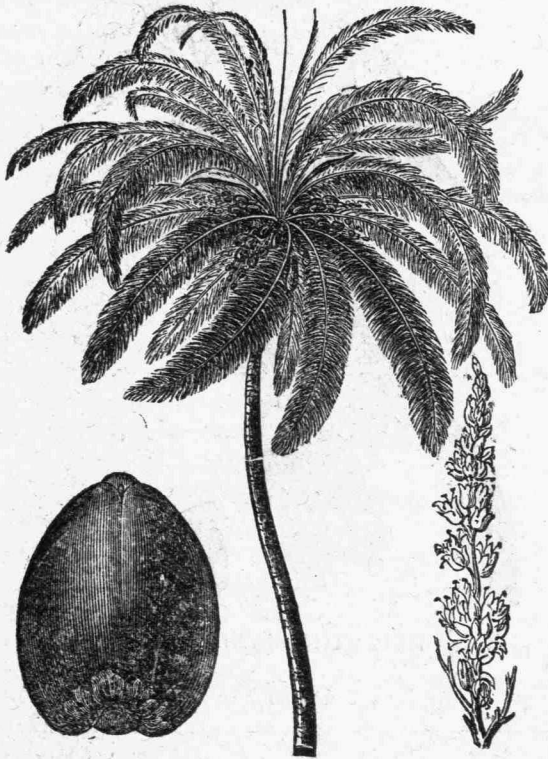

καλάμους, και μερικά τοιαῦτα δερμάτια ὁμοῦ με ἐλάσματα κασσιτέρου, και οὕτω στέλλονται εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἡ πατρίς τῆς Βενίλλης εἶναι τὰ θερμότερα μέρη τῆς Ἀμερικῆς τόσον τῆς στερεᾶς ὅσον και τῶν νήσων, κατ' ἐξοχὴν δὲ εὐρίσκεται εἰς τὴν νέαν ἰσπανίαν, εἰς τὸν Ἅγιον Δομίνικον, και εἰς τὴν Ἰαμαϊκὴν ἐπὶ δυσβάτων και δασωδῶν ὀρέων, ὅπου οἱ Αἰθίοπες συλλέγουσι τοὺς καρπούς· και τοὺς πωλῶσιν εἰς τοὺς ἐκεῖ ἰσπανοὺς ἐμποροῦς. Ἔνεκα τοῦ λεπτοτάτου και εὐωδιστάτου ἀρώματός τῆς ἡ Βενίλλη προστίθεται εἰς διάφορα γλυκίσματα και γλυκέα οἶνοπνεύματα (liqueurs) κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὰ τοῦ Κακάου φυράματα (chocolat).

Πρὸ καιροῦ ἐφημέισθη και τὸ βάμμα τῆς Βενίλλης ὡς ὠφέλιμον εἰς τὴν μελαγχολίαν και ἀτονίαν, και μετὰ τοῦ ἐλαίου τῶν ἀμυγδάλων πρὸς κατασκευὴν τινὸς χρίσματος· πρὸς στερέωσιν τῶν τριχῶν, καθὼς μετὰ κηροῦ και τοῦ σπέρματος τοῦ κήτους (Spermacele) πρὸς ἀπάλυνσιν τοῦ δέρματος.

Ξ. Α.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΡΥΟΦΟΡΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΣ.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων εἰδῶν φοινίκων ὁ Καρυοφόρος (Coccus Nucifera) εἶναι ἐκ τῶν ὠφελιμωτέρων, εἶναι δένδρον 60—80 πόδων τὸ ὕψος, ὁμοιάζον ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τὸν κοινὸν φοινίκᾳ (Phoenix Dactylifera) τὴν χουρμαδιάν. Οἱ δὲ καρποὶ του, τὰ λεγόμενα Κοκκίμηλα, ἔχουσι πολλάκις τὸ μέγεθος ἀνθρωπίνης κεφαλῆς, εἶναι ὠσεῖς, ὀλίγον γωνιαῖοι και ἔχουσιν ἐπιδερμίδα δερματώδη, θαύραιοι, ὑπὸ τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται τὸ περίπου τριῶν δακτύλων παχὺ ὕψοςμα εὐκόλως ἀποχωριζόμενον κατὰ τὸ μῆκος εἰς νήματα. Ἀμέσως ὑπὸ τὸ ὕψοςμα τοῦτο εὐρίσκεται ὁ φλοιὸς τοῦ κήκου. Οὗ-

τος δὲ σύγκειται ἐκ σκληροῦ φλοιῦ ξύλου και δεικνύει εἰς τὸ ἄνω ἄκρον του τρεῖς κοιλώματα ἐκ τῶν ὁποίων βλαστάνει ὁ κόκκος.

Κατ' ἀρχὰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν κοκκίμηλων εἶνε πλήρες γαλακτώδους τινος ὁποῦ (ρογχοσούρας)· προχωρησάσης δὲ τῆς ὠριμότητος, μεταβάλλεται εἰς πηρῆν, ὅστις ἔχει τὴν γεῦσιν τῶν γλυκέων ἀμυγδάλων, και ἐὰν τὰ ἀποξηρανθέντα κοκκίμηλα τιναχθῶσι, προξενούσι κρότον ὡς κωδωνισμὸν.

Ὁ ὅπος τῶν κοκκίμηλων μεταχειρίζεται ἀπὸ τοῦς ἐγγυρίους ὡς ἀξιόλογον ποτόν, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον ἀποσβύνει τὴν δίψαν, ἀλλὰ και θεραπεύει διαφόρους νόσους. Εἰς καρπὸς φθάνει διὰ δύο διψώντας ἀνθρώπους. Τὸν πηρῆν τρώγουν ὠμόν ἢ τεθλασμένον με ὕδωρ ὡς γαλάκτωμα, ἢ ἐκθλίβουσιν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἔλαιον. Πρὶν τῆς ἀνοιξέως τῶν ἀνθέων ἐμπεριέχεται ἐντὸς αὐτῶν εἰς ἰδιαίτερα ἀγγεῖα, νεκταροφόρα ὀνομαζόμενα, γλυκύτατος ὁπὸς, χρήσιμος πρὸς κατασκευὴν οἴνου, ὀζους και σακχαρέως. Ἐκτὸς τούτου τρώγουσιν οἱ κάτοικοι και τὴν ἐντεριώνην τοῦ δένδρου, δηλ. τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κορμοῦ εὐρισκόμενον μαλακώτατον και ἀραιὸν ξύλον, ἐγκέφαλος (μυελὸς) τοῦ φοίνικος ὀνομαζόμενον. Ἐκ τῶν τρυφερῶν φύλλων τοῦ δένδρου τούτου κατασκευάζουσι διάφορα θρεπτικώτατα φαγητά. Ὁ κορμὸς παρέχει ἀξιόλογον και πολύτιμον ξύλον εἰς τοὺς ξυλουργοὺς, και ἐκ τοῦ προεκτεθέντος ὑδάσματος τοῦ καρποῦ κατασκευάζουσι σχοινία, τὰ ὁποῖα διακοῦν περισσότερον καιρὸν παρὰ τὰ ἐκ κανάβεως, και κατ' ἐξοχὴν ἀντέχουσιν εἰς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. Ἐκ δὲ τοῦ σκληροῦ φλοιοῦ, τοῦ καρποῦ δηλαδὴ τοῦ καρύου, δύνανται νὰ τορρέυθῃσι διάφορα ἀντικείμενα, ὡς ποτήρια, κοχλιάρια, κομβία, πηξίδες διὰ καπνὸν, κομβολόγια, και ἄλλα τῆς πολυτελεῖας ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς στιλβώσεως λαμβάνουσιν ὡραίαν λαμπρότητα, και εἶναι συγχρόνως διαρκέστατα.

Ὁ Καρυοφόρος Φοινίξ εὐρίσκεται εἰς τὰ πλέον θερμὰ μέρη τοῦ κόσμου, εἰς τὰ τροπικὰ κλίματα τῆς Ἀσίας, Ἀφρικῆς και Ἀμερικῆς· ἐνταῦθα δὲ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ παράλια τῆς θαλάσσης ἢ εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν. Οἱ κορμοὶ τούτου τοῦ φοίνικος εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κυρτοὶ και ἀνατρέπονται εὐκόλως ὑπὸ δυνάτων ἀνέμων. Πολλάκις φύονται τόσον πλησίον τῆς θαλάσσης, ὥστε τὸ ἄνω μέρος των (τὸ φύλλωμα) κρέμαται ὑπὲρ τὸ ὕδωρ. Οἱ δὲ ὠριμοὶ καρποὶ πίπτοντες εἰς αὐτὸ, μεταφέρονται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης πολλάκις εἰς ἀπομακρυσμένα μέρη. Οὕτως· εὐρίσκονται ἐνίοτε εἰς τὰ παράλια τῆς Νορβεγίας, λ. χ. τοιοῦτοι πρόσφατοι καρποί.

Ξ. Α.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΝΗΣ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΝΕΩΤΑΤΟΝ

(Συνέχεια. Ἰδὲ φυλλάδιον ΚΒ'.)

Η'.

ΟΠΟΙΟΣ ΗΤΟΝ Ο ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΟΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Ο ΙΑ' ΕΙΣ ΗΑΙΚΙΑΝ ΕΙΚΟΣΙΑΤΟ ΕΤΩΝ.

Καθὼς εἶδαμεν εἰς τὴν μέχρι τοῦδε διήγησιν, ἡ εἰσοδος τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ' εἰς τὴν

πόλιν Βλουά ἔγεινε λαμπρὰ καὶ θορυβώδης, καὶ ἡ νεανική Του Μεγαλειότης νύχαισι κατὰπολλά.

Φθάσας ὑπὸ τὰ προπύλαια τοῦ Συνοδικοῦ, ὁ βασιλεὺς ἤρε περιστοιχιζόμενον ἀπὸ τὴν φρουρὰν καὶ ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς του τὴν Α. Β. Υ. τὸν δοῦκα Γαστὼν τοῦ Ὁρλεάνς, τοῦ ὁποῦ ἡ μορφή, μεγαλοπρεπὴς οὔσα συνήθως, ἔλαβεν ὡς ἐκ τῆς ἐπισήμου ἐκείνης περισάσεως νέαν λαμπρότητα καὶ νέαν ἀξιοπρέπειαν.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ πάλιν, φοροῦσα τὰ λαμπρὰ καὶ ἐπίσημα τοῦ βασιλεῦς φορέματα, ἐπερίμενε εἰς ἐσωτερικὸν τινα ἐξώστην τὴν εἴσοδον τοῦ ἀνέσιου της. Ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ παλαιοῦ φρουρίου, τὸ ὁποῖον ἔρημον συνήθως ἦτον καὶ μελαγχολικόν, ἔλαμπαν τότε ἀπὸ κυρίας καὶ ἀπὸ φωτᾶ.

Ἡχοῦντων λοιπὸν τῶν τυμπάνων, τῶν σαλπύγων καὶ τῶν ζητωκραυγῶν, ὁ νέος βασιλεὺς διέβη τὸ κατώφλιον τοῦ φρουρίου ἐκεῖνον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Γ' Ἑρρίκος, πρὸ ἐξδομήκοντα καὶ δύο ἐτῶν, ἐπρωτάλεσεν εἰς βοήθειάν του τὴν προδοσίαν καὶ τὴν δουλοφονίαν, θέλων νὰ διατηρήσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ εἰς τὸν οἶκόν του τὸ στέμμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, γλιστροῦν ἀπὸ τὸ μέτωπον αὐτοῦ, ἐπιπτεν εἰς ἄλλην οἰκογένειαν.

Ὅλα τὰ βλέμματα, ἀφ' οὗ ἐθαύμασαν τὸν νέον βασιλέα, καὶ τὰ κάλλη του, καὶ τὰ θέλητρά του, καὶ τὸ εὐγενές του μέτωπον, ἐστρέφοντο πρὸς τὸν ἄλλον ἐκεῖνον βασιλέα τῆς Γαλλίας, βασιλέα πολὺ διαφορετικὸν τοῦ πρώτου, τὸν γέροντα, τὸν ὠχρόν, τὸν κυρτόν, τὸν ὀνομαζόμενον καρδινάλιον Μαζαρίνον.

Ἐστόλίζαν τότε τὸν Λουδοβίκον ὅλα τὰ φυσικὰ χαρίσματα, τὰ ἀποτελοῦντα τὸν ἐντελῆ εὐγενῆ λαμπρόν καὶ γλυκὺ ἦτον τὸ βλέμμα του, κυανοῦν, ἐξάστερον, καθὼς τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα. Ἀλλ' οἱ εὐφύστεροι τῶν φυσιογνωμόνων, οἱ δὲ οὗτοι τῆς ψυχῆς, ἀτενίζοντες εἰς αὐτὸ τοὺς ὀφθαλμούς των — ἀν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ὑπηκόους νὰ βλέπουν ποτὲ κατὰμματα τὸν βασιλέα — οἱ εὐφύστεροι λέγομεν τῶν φυσιογνωμόνων ποτὲ δὲν θὰ εὗρισκαν τὸ βάθος τῆς ἀδύσου ταύτης τῆς γλυκύτητος. Καὶ τοῦτο, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βασιλεῦς ἦσαν καθὼς τὸ ἄμεινον ἐκεῖνον βάθος τοῦ κυανοῦ στερεώματος, ἡ τὸ φοβερώτερον καὶ ἐπίτης σχεδὸν μεγαλοπρεπές, τὸ ὁποῖον ἡ Μεσόγειος ἀνοίγει ὑπὸ τὴν τρῶπιν τῶν πλοίων της, κατὰ τὰς ὥρας τοῦ θέρους ἡμέρας· ἀτόπτρον γιγαντώδες, ὅπου ὁ οὐρανὸς ἀντανάκᾳ εὐχαρίστως πότε τοὺς ἀστέρας καὶ πότε τὰς καταιγίδας του.

Ὁ βασιλεὺς ἦτον μικροῦ ἀναστήματος, μόλις πέντε ποδῶν καὶ δύο δακτύλων· ἀλλ' ἡ νεότης αὐτοῦ ἀπετέλει συγγνωστὸν τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, ἐξγοραζόμενον ἄλλως διὰ μεγάλης κομψότητος ὅλων τῶν κινήματων, καὶ εὐλυγισίας τινὸς εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις.

Βέβαια ὁ Λουδοβίκος ἦτον βασιλεὺς, καὶ τοῦτο ἦτον πολὺ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τῆς πρὸς τὴν μοναρχίας διαδοχικῆς εὐλαθείας καὶ ἀρσιώσεως· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔω· τότε πολλὰ ὀλίγον καὶ μὲ ἄκραν λιτότητα ἐφαίνετο εἰς τὸν λαόν, ἐπειδὴ ὅτοι τὸν ἐβλεπαν, ἔβλεπαν πλησίον του τὴν μητέρα του, γυναῖκα ὑψηλοῦ ἀναστήματος, καὶ προσέτι τὸν κύριον καρδινάλιον, ἄνθρωπον ὥραιας παραστάσεως, πολλοὶ τὸν εὗρισκαν ὅχι τότε κατατάλῃλον βασιλέα, καὶ ἔλεγαν — Ὁ βασιλεὺς εἶναι κοντότερος τοῦ κυρίου καρδινάλιου.

Παραλειπομένων τῶν φυσικῶν τούτων παρατηρήσεων, γινομένων ἰδίως εἰς τὴν πρωτεύουσιν, οἱ κάτοικοι τοῦ Βλουά ὡς θεὸν ὑπεδέχθησαν τὸν νέον βασιλέα, καὶ ὡς βασιλέα σχεδὸν ὁ θεὸς του καὶ ἡ θεία του, ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ δηλαδή καὶ ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ, κάτοικοι τοῦ φρουρίου.

Ἐν τούτοις, ἄς ὁμολογήσωμεν ὅτι, ὅταν εἶδεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ἡτοιμασμένα θρόνια τοῦ αὐτοῦ ὕψους δι' αὐτόν, τὴν μητέρα του, τὸν καρδινάλιον, τὸν θεῖόν του καὶ τὴν θεάν του, ἡτοιμασίαν ἐπιτηδείως κρυπτομένην ὑπὸ τὸ ἡμικυκλικὸν σχῆμα τῆς συνελεύσεως, ὁ ΙΑ' Λουδοβίκος ἐκοκκίνισεν ἀπὸ θυμόν, καὶ ἐκύτταξεν ὀλόγυρα, θέλων νὰ βεβαιωθῇ ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῶν περιεστώτων ἂν ἡ προσβολὴ αὕτη ἔγεινεν ἐπιτηδής. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἐπαρτήρησε τίποτε εἰς τὴν ἀπαθὴ μορφήν τοῦ καρδινάλιου, τίποτε εἰς τὴν μορφήν τῆς μητρός του, τίποτε εἰς τὰ λοιπὰ πρόσωπα τῶν περιεστώτων, τὸ ὑπέφερε καὶ ἐκάθησε, φροντίσας ὁμως νὰ καθήσῃ αὐτὸς προτιότερα τῶν ἄλλων.

Ἄρχοντες καὶ ἀρχόντισσαι παρουσιάσθησαν τότε ἀπὸ τὸν οἰκοδεσπότην καὶ τὴν οἰκοδέσποιναν εἰς τὰς ΑΑ. ΜΜ. καὶ εἰς τὸν κύριον καρδινάλιον.

Ὁ βασιλεὺς ἐπαρτήρησεν ὅτι ἡ μήτηρ του καὶ αὐτὸς σπανίως ἐγνώριζαν τὰ ὀνόματα τῶν παρουσιαζομένων, ἐνθ' ἀπ' ἐναντίας ὁ καρδινάλιος, δείχων ἐξάιστον μνημονικὸν καὶ μεγίστην ἀγχινοίαν, δὲν ἔλειπε ποτὲ νὰ ὁμιλῇ εἰς τὸν καθένα περὶ τῶν κτημάτων του, τῶν προγόνων ἢ τῶν τέκνων του, ἀναφέρων μάλιστα κατ' ὄνομα καὶ μερικά ἐξ αὐτῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κατεγοήτευσ τοὺς ἐντίμους ἀρχοντίσκους ἐκεῖνους, καὶ ἔτι μάλλον τοὺς ἐβεβαίονεν ὅτι ἐκεῖνος μόνος εἶναι ἀληθινὸς βασιλεὺς· ὅστις γνωρίζει τοὺς ὑπηκόους του, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὅτι καὶ ὁ ἥλιος δὲν ἔχει ἀντίζηλον, διότι μόνος αὐτὸς θερμαίνει καὶ φωτίζει.

Ἡ μελέτη λοιπὸν τοῦ νέου βασιλεῦς, ἀρχίσασα ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀνεπακιστήτως, ἐξηκολούθει ὁλονέν, καὶ, θέλων ν' ἀνακαλύψῃ τι διὰ τῆς φυσιογνωμονίας, ἐκύτταξε προτεκτικῶς τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα κατὰ πρῶτον τοῦ ἐφάνησαν ὁλωσδιόλου κοινὰ καὶ ἀτήμνητα.

Ἐρεαν τὸ πρόγευμα. Ὁ βασιλεὺς, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ζητήσῃ τοῦτο ἀπὸ τὴν φιλοξενίαν τοῦ θεῖου του, τὸ ἐπερίμενε ἀνυπομόνως. Καὶ οὕτω τότε ἔλαβεν ὅλας τὰς τιμὰς, τὰς ὀρειλομένας, ἀν' ὅχι εἰς τὸν βασιμόν, τοῖς ἀρχιστῶν εἰς τὴν δρεξίν του.

Ὁ καρδινάλιος περιωρίσθη νὰ ἐγγίξῃ μόνον μετὰ μακαμμένα χεῖλη τοῦ ζωμίου δοθὲν εἰς αὐτόν ἐν τὸς χρυσοῦ ἀγγείου· διότι ὁ παντοδύναμος οὗτος ὑπουργός, ὁ λαβὼν ἀπὸ τὴν βασιλομήτορα τὴν ἀντιβασιλείαν, καὶ ἀπὸ τὸν βασιλέα τὴν βασιλείαν του, δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν φύσιν καλὸν σόμαχον.

Ἄννα ἡ Αὐστριακή, πάσχουσα ἤδη ἀπὸ τὸν καρκινὸν ἐκεῖνον, ὅστις, ἐξ ἡ ὁκτώ ετη μετὰ ταῦτα, ἐμελλε νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν τάφον, δὲν ἔτρωγε σχεδὸν περισσότερο τοῦ καρδινάλιου.

Ὁ δὲ ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ὦν ἀκόμη ἔξω ἑαυτοῦ διὰ τὸ μέγα συμβᾶν τὸ τελούμενον εἰς τὸν ἐπαρχικὸν τοῦ βίον, δὲν ἔτρωγε καθόλου.

Μόνη ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ὡς ἀληθὲς γέννημα καὶ θρέμ-

μα τῆς Λορραίνης, συνερίζετο τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα εἰς τρόπον ὥστε Λουδοβίκος ὁ ΙΔ', ὅστις, χωρὶς τὸν σύντροφον τοῦτον, θὰ ἔτρωγε σχεδὸν μόνος, εἶχεν ἀφορμὴν νὰ εὐγνωμονῇ μεγάλως εἰς τὴν θείαν του πρῶτον, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὸν αὐτάρχη τῆς κύριον Σαινρεμὴν, διαπρέψαντα τῷ ὄντι εἰς τὸ αὐτὸ στάδιον.

Περαιωθέντος τοῦ προγεύματος, καὶ νεύσαντος καταφατικῶς τοῦ κυρίου Μαζαρίνου, ὁ βασιλεὺς ἐσηκώθη, καὶ, κατ' αἵτησιν τῆς θείας του, ἄρχισε νὰ περιέρχεται τοὺς στοίχους τῆς συνελεύσεως.

Αἱ δέσποιναι τότε ἐπαρτήρησαν, — εἶναι μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες παρατηροῦν ἐπίσης ἀκριβῶς εἰς Βλουά καθὼς εἰς Παρισίους, — αἱ δέσποιναι, λέγομεν, ἐπαρτήρησαν τότε ὅτι ὁ ΙΔ' Λουδοβίκος εἶχεν ὅζον καὶ εὐτολμον τὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ὑπέσχετο διακεκριμένον τῶν ἐξόχων θελητῶν ἐκτιμητὴν. Ἀνεκάλυψαν δὲ καὶ οἱ ἄνδρες ὅτι ὁ βασιλεὺς ἦτον ὑπερήφανος καὶ ὑψηλόφρων, ὅτι ἡ γάπα νὰ βλέπῃ χαμηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνους οἵτινες πολλὴν ὥραν καὶ ἀτενῶς τὸν ἐκύταζαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο προαναγγέλλον δεσπότην.

Ὁ Λουδοβίκος εἶχε σχεδὸν τελειώσει τὸ τρίτον τῆς ἐπιθεωρήσεώς του, ὅταν λέξις τὴν ὁποίαν ἐπρόφερον ὁ ἐξοχώτατος καρδινάλιος, ὁμιλῶν μὲ τὸν ΔΕΣΠΟΤΗΝ, προσέβαλε τὴν ἀκοήν του.

Ἡ λέξις ἦτον ὄνομα γυναικὸς.

Μόλις ἀκούτας ὁ Λουδοβίκος τὴν λέξιν ταύτην, δὲν ἤκουσεν, ἢ μᾶλλον δὲν ἠροῶσθη πλέον τίποτε· καὶ, παραμελήσας τὸ τόξον ἐκεῖνο τοῦ κύκλου τῆς συνελεύσεως, τὸ ὁποῖον ἐπερίμενε τὴν ἐπίσκεψίν του, ἐνησχολήθη μόνον πῶς νὰ τελειώσῃ εὐθὺς τὴν ἄκραν τῆς καμπύλης.

Ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ὡς αὐλικὸς ἔμπειρος, ἠρώτα τὴν Αὐτοῦ ἑξοχότητα περὶ τῆς ὑγείας τῶν ἀνεψιῶν του· διότι, πρὸ πέντε ἢ ἑξ ἑτῶν, τρεῖς ἀνεψιαὶ τοῦ καρδινάλιου εἶχαν ἐλθεῖ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν — ἡ κυρία Ὁρτηνσία, ἡ κυρία Ὀλυμπία καὶ ἡ κυρία Μαρία Μαντσίνη.

Ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ λοιπὸν ἐπληροφορεῖτο περὶ τῆς ὑγείας τῶν ἀνεψιῶν τούτων τοῦ καρδινάλιου· ἐξέφραζε τὴν λύπην του ὅτι δὲν ἠτύχησε νὰ τὰς ὑποδεχθῇ συγχρόνως μὲ τὸν θεῖόν των, καὶ ἔλεγεν ὅτι αὖξῃσαν ἐβέβαια καὶ τὰ κάλλη των καὶ τὰ θέληγτρα των, καθὼς ὑπέσχοντο τὴν τελευταίαν φορὰν ὅταν τὰς εἶχεν ἰδεῖ ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Ὅ,τι προσέβαλε κατὰ πρῶτον τὸν βασιλέα, ἦτον διαφορά τις ἀντίθετος, φαινομένη εἰς τὴν φωνὴν τῶν δύο συνομιλούντων. Ἡ φωνὴ τοῦ ΔΕΣΠΟΤΟΥ, λαλοῦντος ὡς ἀνωτέρω, ἦτον ἥσυχος καὶ φυσικὴ, ἐνῷ ἡ τοῦ κυρίου Μαζαρίνου, θελήσαντος νὰ τοῦ ἀποκριθῇ, ἐπήδησεν ἕνα καὶ ἡμισυ τόνον ὑπεράνω τῆς διαπασῶν τῆς συνήθους φωνῆς του.

Φανερὸν ὅτι ἐπεθύμει ὥστε ἡ φωνὴ του αὕτη νὰ φθάσῃ καὶ νὰ προσδῶλῃ, εἰς τὴν ἄκραν τῆς αἰθούσης, μακροσμένον τινὰ ἀκοήν.

— Ὑψηλότατε, εἶπεν, αἱ κύριαι Μαντσίνη ἔχουν ἀκόμη ἀνατροφὴν ὀλόκληρον νὰ τελειώσουν, χρεὴ νὰ ἐκπληρώσουν, κοινωνικὰ καθήκοντα νὰ μάθουν. Ἡ δὲ διαμονὴ των εἰς αὐτὴν νέαν καὶ λαμπρὰν τὰς διαφθερεῖ ὀλίγον.

Τὸ τελευταῖον τῶν δύο τούτων ἐπιθέτων ἀκούσας ὁ Λουδοβίκος, ἐμειδίασε μελαγχολικῶς. Ἡ αὐλὴ ἦτον νέα τῷ ὄντι, ἀλλ' ἡ φιλαργυρία τοῦ καρδινάλιου εἶχεν ἐπιφέρει τοιαύτην τάξιν ὥστε νὰ μὴν ᾔνοι λαμπρά.

— Δὲν σκοπεύεις μολαταῦτα, ἀπεκρίνετο ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ, νὰ τὰς κλείσῃς εἰς μοναστήριον, ἢ νὰ τὰς ὑπανδρεύσῃς μὲ κοινούς ἄνδρας.

— Καθόλου, ἐπανέλαβεν ὁ καρδινάλιος, τονίζων δυνατὰ τὴν ἰταλικὴν προφορὰν του, ἥτις, ἐνῷ πρότερον ἦτον γλυκεῖα καὶ ἀπαλὴ, ἔγεινεν ὀξεῖα καὶ διαπεραστικὴ. Καθόλου. Ἐχὼ βέβαια σκοπὸν νὰ τὰς ὑπανδρεύσω, πλὴν νὰ τὰς ὑπανδρεύσω ὅσον καλῆτε-ρα δυνηθῶ.

— Οἱ γαμβροὶ δὲν θὰ λείψουν, κύριε καρδινάλιε, ἀπεκρίνετο ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ μὲ τὴν ἀπλότητα ἐμπόρου συγχαιρόντος τὸν συντεχνίτην του.

— Τὸ ἐλπίζω, ὑψηλότατε, καὶ τόσον περισσότερον, καθόσον ὁ Θεὸς τὰς ἐπρόκισε συγχρόνως μὲ χάριτας, μὲ φρόνησιν καὶ μὲ κάλλος.

Γινομένης τῆς ὁμιλίας ταύτης, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ, ἐτελείωνε, καθὼς εἶπαμεν, τὸν κύκλον τῶν παραστάσεων.

— Ἡ κυρία Ἀρνού, ἔλεγεν ἡ δούκισσα, παρουσιάζουσα εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα κόρην μεγαλόσωμον, ξανθὴν, εἰκοσι δύο ἑτῶν, τὴν ὁποίαν εἰς χωρίου τινὸς ἐορτὴν θὰ τὴν ἐνόμιζες χωριᾶτισσαν φοροῦσαν κυριακῆς φορέματα, ἡ κυρία Ἀρνού, θυγάτηρ τῆς διδασκάλου μου εἰς τὴν μουσικὴν.

Ὁ βασιλεὺς ἐμειδίασε, διότι ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ποτὲ δὲν κατῴρθωσε νὰ ἐβγάλῃ τέσσαρας φωνὰς ἀκριβεῖς ἀπὸ τὸ βιολίον, ἢ τὸ κύμβαλον.

— Ἡ κυρία Αὖρα Μονταλαί, ἠκολούθησεν ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ, εὐγενὴς κόρη καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἀξιόλογος.

Ἀλλὰ τότε δὲν ἐγέλα πλέον ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ἡ παρουσιασθεῖσα εἰς αὐτὸν νεᾶνις, διότι πρῶτην τότε φορὰν εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἤκουε τὴν ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ, ἥτις συνήθως δὲν τὴν ἐπολυχάρδευε, νὰ τὴν ἐπαινεῖ τοιούτοτρόπως.

Ὅθεν ἡ Μονταλαί, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ γνωρίζομεν, ἐπροσκύνησε θαθέως τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, καὶ τοῦτο ὅχι μόνον ἀπὸ σέβας, ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἀνάγκην, διότι ἐπρεπε νὰ κρούσῃ συστολὰς τινὰς τῶν φιλογέλων χειλέων της, τὰς ὁποίας ὁ βασιλεὺς πιθανόν νὰ μὴν ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἀληθινήν των αἰτίαν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην κυρίως ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς τὴν συκινήσασαν αὐτὸν λέξιν.

— Καὶ ἡ τρίτη ὀνομάζεται; ἠρώτα ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

— Μαρία, ὑψηλότατε, ἀπεκρίνετο ὁ καρδινάλιος.

Μαγικὴν τινα δύναμιν εἶχε βέβαια ἡ λέξις αὕτη, διότι, καθὼς εἶπαμεν, ἀκούσας αὐτὴν, ὁ βασιλεὺς ἐσκίρτησε, καὶ, σύρων τὴν ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ πρὸς τὰ μέσα τοῦ κύκλου, ὡς θέλων νὰ τὴν ἐρωτήσῃ μυστικῶς περὶ τινος πράγματος, ἀληθῶς ὅμως διότι ἤθελε νὰ πλησιάσῃ περισσότερον τὸν καρδινάλιον.

— Κυρία θεία, τῆς εἶπε γελῶν καὶ σχεδὸν σιγαλά, ὁ διδάσκαλός μου εἰς τὴν γεωγραφίαν δὲν μ' εἶχε μάθει ὅτι ὑπάρχει τοσαύτη τερατώδης ἀπόσασις μεταξὺ Βλουά καὶ Παρισίων.

— Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο, ἀνεψιέ μου; ἠρώτησεν ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ.

— Ἐννοῶ ὅτι φαίνεται τῷ ὄντι πῶς ὁ συρμός πρέπει νὰ ταξειδεύσῃ πολλὰ ἔτη πρὸ τοῦ νὰ φθάσῃ ἐδῶ. Βλέπεις τὰς νεάνιδας ταύτας;

— Πολὺ καλὰ, τὰς γνωρίζω.

— Μερικαὶ εἶναι ὡραῖαι.

— Μὴ τὸ λέγῃς τοῦτο δυνατὰ, κύριε ἀνεψιέ μου, καὶ τὰς κάμνεις καὶ τρελλαίνονται.

— Πρόσμενε, πρόσμενε, φιλότατη θεία μου, εἶπε μειδιών ὁ βασιλεὺς, διότι τὸ δεύτερον μέρος τῆς φράσεώς μου κολάζει ἀρκετὰ τὸ πρῶτον. Λοιπὸν, φιλότατη θεία μου, μερικαὶ φαίνονται γραῖαι, καὶ μερικαὶ ἄλλαι ἀσχημοὶ, διὰ τὸν δεκαετῆ συρμὸν τῆς ἐνδυμασίας των.

— Τὸ Βλουᾶ ἐν τούτοις, βασιλεῦ, μόλις ἀπέχει πέντε ἡμέρας τῶν Παρισίων.

— Αἱ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, αὐτὸ δὰ, δύω ἔτη ἀργοπορίας διὰ πᾶσαν ἡμέραν.

— Αἱ! τὸ νομίζεις· τῷ ὄντι παράδοξον πρᾶγμα; αὐτὸ ἐγὼ δὲν τὸ ἀνεκάλυψα.

— Ἰδοὺ, θεία μου, εἶπεν ὁ ΙΑ' Λουδοβίκος, πλησιάζων πάντοτε πρὸς τὸν Μαζαρίνον, ὑπὸ τὴν προφασιν ὅτι ἐξήτει τὴν ἀρμοδίαν διὰ τὴν ὄρασιν θέσιν, ἰδοὺ, πλησίον τῶν ἀρχαιοπρεπῶν αὐτῶν στολισμῶν καὶ τῶν ἐπιτηδευμένων κεφαλודέσμων, κύτταξε τὸ ἀπλοῦν ἐκεῖνο λευκὸν ἐνδυμα. Εἶναι κάμμία τῶν κυρίων τῆς τιμῆς τῆς μητρὸς μου ἴσως, μολονότι δὲν τὴν γνωρίζω. Κύτταξε τί ἀπλοὺς σχηματισμὸς, γὰρ χαριτωμένη στάσις! Αὐτὴ, ναί! αὐτὴ εἶναι γυνὴ τῷ ὄντι, ἐνῷ αἱ λοιπαὶ ὅλαι εἶναι φορέματα.

— Φιλότατέ μου ἀνεψιέ, ἐπανελάβεν ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ γελῶσα, συγχώρησέ με νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι, αὐτὴν τὴν φορὰν, τὸ προφητικὸν σου χάρισμα ἐψεύσθη. Ἡ νέα, τὴν ὁποῖαν ἐπαινεῖς τόσο, δὲν εἶναι Παρισινὴ, ἀλλὰ γέννημα καὶ ὁρέμμα τοῦ Βλουᾶ.

— Αἱ! θεία μου! ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς μὲ ὕψος διστακτικόν.

— Πλησίασε, Λουίζα, εἶπεν ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ.

Καὶ ἡ νεᾶνις, τὴν ὁποῖαν ἐγνωρίσαμεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐπλησίασε δειλῇ, κατακόκκινος καὶ σχεδὸν κυρτὴ ὑπὸ τὸ βασιλικὸν ἐλέμμα.

— Ἡ κυρία Λουίζα Φραγκίσκα Δελαβὼμ Δεμπλάν, θυγάτηρ τοῦ μαρκῆ Βαλλιέρ, εἶπε μὲ τόνον φωνῆς ἐπίσημον ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ πρὸς τὸν βασιλέα.

Ἡ νεᾶνις ἔσκυψε μὲ τὴν χάριν ἐν μέσῳ τῆς βαθείας ἐκείνης δειλίας, τὴν ὁποῖαν τῆς ἐνέπνεεν ἡ παρυσία τοῦ βασιλέως, ὥστε, κυττάζων αὐτὴν οὕτως, ἔχασε μερικὰς λέξεις ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ καρδινάλιου καὶ τοῦ ΔΕΣΠΟΤΟΥ.

— Προγονή, ἠκολούθησεν ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ, τοῦ ἀλάρχου μου κυρίου Σαινρεμῆ, ὅστις ἐπεσάτησεν εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ὡραίου ἐκείνου καρυκεύματος τῶν ἰνδιάνων μὲ τὰ ὕδνα, τὸ ὁποῖον ἐνοστημεύθη τόσο ἡ Μεγαλειότης Σου.

Οὔτε χάρις, οὔτε κάλλος, οὔτε νεότης ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσουν εἰς τοιαύτην περίστασιν τὸν γέλωτα. Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν ἐμειδίασεν. Εἶτε ἀστείωτος, εἶτε ἀπλότῃς ἀποτελεσματῆς ἦσαν οἱ λόγοι τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ, ἐθυσίασαν ἀνγλιῶς ὅ,τι θελκτικὸν καὶ ποιητικὸν εἶχεν εὐρεῖ ὁ Λουδοβίκος εἰς τὴν κόρην ἐκείνην.

Ἡ κυρία Βαλλιέρ, διὰ τὴν ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ καὶ, κατὰ

διαδόσιν, διὰ τὸν βασιλέα, ἄλλο τι πλέον προσωρινῶς δὲν ἦτον, εἰμὴ προγονὴ ἀνθρώπου διαπρέποντος εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ἰνδιάνων μὲ τὰ ὕδνα.

Ἀλλὰ τοιοῦτοι εἶναι οἱ βασιλεῖς. Καὶ οἱ θεοὶ ἀκόμη τοιοῦτοι ἦσαν εἰς τὸν Ὀλυμπον· ἡ Ἄρτεμις καὶ ἡ Ἀφροδίτη ποσάκις ἄρά γε ἐπύκρναν τὴν ὡραίαν Ἀλκμήνην καὶ τὴν πτωχὴν Ἰὼ, ὅταν, μετὰ τοῦ νεκταρος καὶ τῆς ἀμβροσίας, συγκατέβαιναν ἀσκόπως νὰ λαλοῦν περὶ τῶν θνητῶν γυναικῶν εἰς τοῦ Διὸς τὴν τράπεζαν.

Κατ' εὐτυχίαν, ἡ Λουίζα εἶχε σκύψει τόσο χαμηλὰ, ὥστε οὔτε τοὺς λόγους τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ἤκουσεν, οὔτε τὸ μειδίωμα τοῦ βασιλέως εἶδεν. Αἱ! ἐβέβαια, ἂν ἡ δυστυχὴς κόρη, ἥτις εἶχε τόσο φιλοκαλίαν, ὥστε μόνη αὐτὴ μετὰ τῶν συντρόφων τῆς ἐστοχάσθη νὰ φορέσῃ λευκά· ἂν ἡ καρδιά τῆς, ἀθῶα ὡς τῆς περιστερᾶς, καὶ παντὸς πόνου ἐπιδεκτικὴ, ἐπροσβάλλετο ἀπὸ τοὺς σκληροὺς λόγους τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ, ἀπὸ τὸ περιφίλατον καὶ ψυχρὸν τοῦ βασιλέως μειδίωμα, ὃ ἀπέθνησκεν εἰς τὴν στιγμήν.

Καὶ ἡ Μονταλαὶ αὐτὴ, ἡ κόρη αὐτῆς τῶν εὐφῶν ἰδεῶν, δὲν θὰ ἐπάσχιζε ἐβέβαια νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν ζωὴν, καθότι τὸ γελοῖον φονεῦσι τὰ πάντα, ὡς καὶ τὸ κάλλος αὐτό.

Ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν, ὡς εἶπαμεν, ἡ Λουίζα, τῆς ὁποίας ἐξόμβουν τὰ αὐτιά καὶ θολοὶ ἦσαν οἱ ὀφθαλμοί, ἡ Λουίζα τίποτε δὲν εἶδε, τίποτε δὲν ἤκουσε· καὶ ὁ βασιλεὺς, ἔχων πάντοτε τὴν προσοχὴν τοῦ προσηλωμένῃν εἰς τὴν ὁμιλίαν τοῦ καρδινάλιου καὶ τοῦ θείου του, ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς αὐτούς.

Ἐφθασε δὲ καθ' ἡν στιγμήν ὁ Μαζαρίνος ἐτελείωνε λέγων·

— Ἡ Μαρία, καθὼς καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς, ἀναχωρεῖ τὴν στιγμήν ταύτην εἰς Βρουάζ. Τὰς παρήγειλα ν' ἀκολουθήσουν τὴν ἄλλην ὁχλὴν τοῦ ποταμοῦ Λουάρ, καὶ, ἂν καλὰ λογαριάζω τὸν δρόμον των, κατὰ τὰς διαταγὰς τὰς ὁποίας ἐδῶκα, αὔριον θὰ ᾖναι ἀπέναντι τοῦ Βλουᾶ.

Ἐπρόφερε δὲ τὰς λέξεις ταύτας μὲ τὴν φρόνησιν ἐκείνην, τὸ μέτρον, τὴν ἀκρίθειαν τῆς προφοράς, τοῦ σκαποῦ, τῆς ἐννοίας, διὰ τῶν ὁποίων ὁ κύριος Ἰούλιος Μαζαρίνος διέπρεπεν ὡς πρῶτος κωμωδὸς τοῦ κόσμου.

Ὅθεν καὶ ἔφεραν οἱ λόγοι του τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, ἐφθασαν διπλασθὲν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν καρδίαν αὐτὴν τοῦ Λουδοβίκου· καὶ ὁ καρδινάλιος, στραφεὶς εἰς τὸν ἀπλοῦν κρότον τῶν πλησίον αὐτοῦ ἐγμάτων τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος, εἶδε τὸ ἄμεσον ἀποτέλεσμα τοῦτο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ μαθητοῦ του, καὶ ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης τὸ ἐνόησε, διότι εἶδε τὸ βασιλικὸν τοῦτο πρόσωπον κατακόκκινον. Ἀλλὰ, τί παράδοξον ὅτι ἐμάντευσε τὸ μυστήριον τοῦτο ἀνθρώπος τοῦ ὁποίου ἡ πανουργία ἐπαίξε πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ὅλους τοὺς διπλωματικούς ἀνδρας τῆς Εὐρώπης.

Ἀφοῦ ἤκουσε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, εἶπες καὶ ἐέλος θανατηφόρον ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως. Δὲν ἦτον πλέον στερεὸς εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἔστρεψε ἐλέμμα ἀβέβαιον, ἄψυχον, νεκρὸν, εἰς ὅλην τὴν συνέλευσιν. Ἐκατοντάκις ἠρώτησε μὲ τὸ ἐλέμμα τοῦτο τὴν μητέρα του, ἥτις, ὁμιλοῦσα εὐχαρίστως μὲ τὴν νύμφην τῆς, καὶ ἐμποδιζομένη πρὸ

πάντων ἀπὸ τὰ νεύματα τοῦ Μαζαρίνου, ἔδειξεν ὅτι δὲν ἐννοεῖ καθόλου ὁποῖα δέσεις περιείχετο εἰς τὸ ἐλῆμμα τοῦτο τοῦ υἱοῦ της.

Ἐκτοτε, μουσικὴ, ἄνθη, ρῶτα, ὠραιότητες, ὅλα ἔγειναν μιστὰ καὶ ἄνοστα εἰς τὸν Λουδοβίκον. Ἀφοῦ ἐδάγκασεν ἑκατοντάκις τὰ χεῖλη του, καὶ ἐτάνυσε τοὺς βραχίονας καὶ τὰ σκέλη του, καθὼς τὸ καλὰ ἀναθραμμένον παιδίον, τὸ ὁποῖον, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ χασμουρισθῇ, μεταχειρίζεται ὅλα τὰ λοιπὰ μέσα εἰς τὸ νὰ δεῖξῃ τὴν ἀνορεξίαν του, ἀφοῦ ἀνωφελῶς καὶ πάλιν ἐπεκαλέσθη μητέρα καὶ ὑπουργόν, ἔστρεψε ἐλῆμμα ἀπηλπισμένον πρὸς τὴν θύραν, δηλαδὴ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

Εἰς τὴν θύραν ταύτην εἶδε τότε, ἀποσπώμενον καταφανῶς παντὸς ἄλλου ἀντικειμένου, πρόσωπον ἀγέρωχον καὶ μελαγχροινόν, μῆτην γερακιωτὴν, ἐλῆμμα σκληρόν ἀλλ' ἀκτινοβόλον, κόμην μιζότριχα καὶ μακρὰν, μύστακα μαῦρον, τύπον ἀληθινὸν στρατιωτικῆς καλλονῆς, πρόσωπον τοῦ ὁποῖου ὁ λαίμοδετης, λαμπρότερος καθρέπτου, ἐσύντριβεν ὅλας τὰς εἰς αὐτὸν συγκεντρωμένας φωτεινὰς ἀκτῖνας, ἀντανακλῶν αὐτάς ὡς ἀστραπὴν. Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος εἶχεν ἐπὶ κεφαλῆς πῖλον φαῖον μὲ πτερὰ κόκκινα, ἀπόδειξις ὅτι τὸν ἐβάσταζεν ἐκεῖ ἡ ὑπηρεσία του καὶ ὅχι ἡ εὐχάριστός του· διότι, ἂν ἔμεινεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν, ἂν ἦτον αὐλικὸς ἀντὶ νὰ ἦναι στρατιώτης, ἐπειδὴ πάντοτε πρέπει νὰ πληρύνῃ τις ὅπως δὴ ποτε τὰς εὐχαριστήσεις του, θὰ ἐβάσταζε τὸν πῖλόν του εἰς τὰς χεῖρας.

Ἄλλη ἐναργεστέρᾳ ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἦτον τῆς ὑπηρεσίας, ἐκπληρῶν μάλιστα καθήκον εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον πρὸ πολλοῦ συνειθισμένος, ἦτον ὅτι ἐπέβλεπε, μὲ τὰς χεῖρας σταυρωμένας, μὲ ἀδιαφορίαν ἀξιοσημείωτον, καὶ μὲ ὑπερτάτην ἀπάθειαν, τὰς χαρὰς καὶ τὰς ἀηδίας τῆς ἑορτῆς ταύτης. Ἐφαίνετο πρὸ πάντων ὅτι ὡς φιλόσοφος — καὶ ὅλοι οἱ παλαιοὶ στρατιῶται εἶναι φιλόσοφοι — ἐφαίνετο πρὸ πάντων ὅτι ἠσθάνετο ἀσυγκρίτως καλῆτερα τὰς ἀηδίας παρὰ τὰς χαρὰς· ὑποφέρων ὅμως τὰς πρώτας, ἀδιάφορος ἦτον πρὸς τὰς δευτέρας.

ἔμεινε λοιπὸν ἐκεῖ, ἀκουμπῶν εἰς τὸν ἀνάγλυπτον ἀρμυστῆρα τῆς θύρας, ὅταν τὰ περίλυπα καὶ κοπιασμένα τοῦ βασιλέως ἐλῆμματα ἀπῆντησαν τυχαίως τὰ ἐλῆμματά του.

Δὲν ἦτον, ὡς φαίνεται, πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἐγίνετο ἡ τοιαύτη ἀπάντησις τῶν ἐλεμμάτων τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος ἐγνώριζεν ἀκριβῶς τὴν σημασίαν τοῦ βασιλικοῦ ἐλῆμματος· διότι, ἅμα ἠτένισε τὸ πρόσωπον τοῦ Λουδοβίκου, καὶ διὰ τοῦ προσώπου ἀνέγνωσε τὰ γινόμενα εἰς τὴν καρδίαν του, ὅλην δηλαδὴ τὴν καταθλίβουσαν αὐτὸν ἀηδίαν, ὅλην τὴν ταραττομένην εἰς τὰ ἑαθὴ τῆς καρδίας ταύτης δειλὴν περὶ ἀναχωρήσεως ἀπόφασιν, ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν βασιλέα χωρὶς οὗτος νὰ τὸ ζητήσῃ, καὶ ἐναντίον σχεδὸν τῆς θελήσεώς του, καὶ, τολμηρὸς τέλος πάντων ὡς διοικῶν τὸ ἱππικὸν ἐν ἡμέρᾳ μάχης·

— Ὑπηρεσία τοῦ βασιλέως! ἐφώναξε στεντορεῶς.

Τὰς λέξεις ταύτας, αἱ ὁποῖαι ἐπέφεραν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυλισματος τῆς βροντῆς, καὶ ἐκώφαναν καὶ ὀρχήσαν, καὶ ἄσματα, καὶ βῶας, καὶ πατήματα,

τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσαντες ὁ καρδινάλιος καὶ ἡ βασιλομήτωρ ἐκύτταξαν ἐκστατικοὶ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Ὁ ἸΔ' Λουδοβίκος, ὠχρὸς ἀλλὰ θαρράλεος, ὡς βοηθούμενος ἀπὸ τὴν μαντείαν ταύτην τοῦ ἰδίου του στοχασμοῦ, τὴν ὁποίαν ἤρυν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἀξιωματικοῦ τῶν δορυφόρων του, φανερωθεῖσαν διὰ τῆς δοθείσης διαταγῆς, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ θρονίον του καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Ἀναχωρεῖς, υἱέ μου; εἶπεν ἡ βασίλισσα, ἐνῶ ὁ Μαζαρίνος περιωρίσθη νὰ ἐρωτήσῃ διὰ ἐλῆμματος τὸ ὁποῖον θὰ ἐφαίνετο γλυκὺ ἂν δὲν ἦτον τόσον διαπεραστικόν.

— Ναί, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς, ἐκουράσθην, καὶ ἔπειτα ἔχω καὶ νὰ γράψω ἀπόψε.

Μειδίμα μικρὸν ἐπλανήθη εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις, διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς, ἔδειξεν ὅτι συγκατατίθεται εἰς τὴν ἀναχώρησιν τοῦ βασιλέως.

Ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ καὶ ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ἔσπευσαν τότε νὰ δώσουν τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς εἰς τοὺς παρουσιασθέντας ἀξιωματικούς.

Ὁ βασιλεὺς ἐχαιρέτησε, διήλθε τὴν αἴθουσαν καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν.

Εἰς τὴν θύραν ταύτην εἴκοσι δορυφόροι ἐπερίμεναν τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ στοίχου τούτου ἔστεκεν ὁ ἀξιωματικὸς, ἀπαθὴς καὶ κρατῶν τὸ ξίφος του γυμνὸν εἰς τὴν χεῖρα.

Ὁ βασιλεὺς ἐπέρασε, καὶ τὸ πλῆθος ὅλον ἐσηκώθη εἰς τὰς ἄκρας τῶν ποδῶν, θέλον νὰ τὸν ἰδῇ ἀκόμη.

Δέκα δορυφόροι, παραμερίζοντες τὸ κατέχον τοὺς προθαλάμους καὶ τὰς θαμνίδας πλῆθος, ἦνοιγαν δρόμον εἰς τὸν βασιλέα.

Οἱ λοιποὶ δέκα ἐπεριστοίχιζαν τὸν βασιλέα καὶ τὸν ΔΕΣΠΟΤΗΝ, θελήσαντα νὰ συνοδεύσῃ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Οἱ βασιλικοὶ ὑπηρεταὶ ἤρχοντο τελευταῖοι.

Ἡ μικρὰ αὕτη συνοδία συνώδευσε τὸν βασιλέα μέχρι τοῦ προσδιορισθέντος εἰς αὐτὸν δώματος.

Τὸ δῶμα τοῦτο ἦτον αὐτὸ ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε κατοικήσει ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος ὁ Γ', ὅταν κατέλυσεν εἰς τὸ Συνοδικόν.

Ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ εἶχεν ἐκδώσει τὰς διαταγὰς του. Οἱ δορυφόροι, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν ἀξιωματικόν των, ἐμβῆκαν εἰς τὸν μικρὸν διάδρομον τὸν κοινωνούντα παραλλήλως ἀπὸ τὴν μίαν πτέρυγα τοῦ παλατίου εἰς τὴν ἄλλην.

Πρῶτον τοῦ διαδρόμου τούτου μέρος ἦτον μικρὸς προθάλαμος τετράγωνος καὶ σκοτεινός, καὶ κατὰ τὰς φωτεινότερας ἀκόμη ἡμέρας.

Ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ ἐσταμάτησεν ἐκεῖ τὸν βασιλέα Λουδοβίκον.

— Διαβαίνεις, τοῦ εἶπε, μεγαλειότατε, ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ὁ δούξ Γκιζης ἔλαβε τὸ πρῶτον διὰ ξιφιδίου τραῦμα.

Ὁ βασιλεὺς, ἄπειρος διόλου τῶν ἱστορικῶν πραγμάτων, εἶχεν ἀκούσει μὲν περὶ τοῦ συμβάντος, ἀλλ' οὔτε τὸν τόπον ἐγνώριζεν οὔτε τὰ περιστατικά.

— Ἄ! εἶπεν ἀνατριχιάζων ὅλος.

Καὶ ἐστάθη.

Καὶ οἱ λοιποὶ ἐστάθησαν ὅλοι ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ.

— Ὁ δοῦξ, βασιλεῦ, ἠκολούθησεν ὁ Γαστών, ἦτον εἰς τὴν θέσιν σχεδὸν ὅπου ἐγὼ εἶμαι· διευθύνετο δὲ πρὸς τὸ μέρος ὅπου διευθύνεται ἡ Μεγαλειότης Σου. Ὁ κύριος Λουάν ἦτον εἰς τὸ μέρος ὅπου τὴν στιγμήν ταύτην εὐρίσκεται ὁ ἀξιωματικός τῶν δορυφόρων Σου· ὁ κύριος Σαιντμαλὶν καὶ οἱ τακτικοὶ ἀξιωματικοὶ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἦσαν ὀπίσω του καὶ ὁλόγυρά του. Ἐκεῖ τὸν ἐκτύπησαν.

Ὁ βασιλεὺς, στραφεὶς τότε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν του, εἶδε νέφος διερχόμενον ἐπὶ τῆς πολεμικῆς καὶ αὐθάδους μορφῆς του.

— Ναί, ἀποπίσω, ἐμουρμούρισεν ὁ ἀξιωματικός, δεῖξας διὰ τοῦ κινήματος αὐτοῦ περιφρονητικὴν ἀγανάκτησιν.

Καὶ ἠθέλησε νὰ θαδίσῃ εἰς τὰ ἐμπροσθεν, ὡς στενοχωρούμενος μεγάλως μεταξὺ τῶν τοίχων ἐκείνων οἵτινες ὑπῆρξαν ἄλλοτε μάρτυρες τοιαύτης μυσαρᾶς προδοσίας.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἤθελε πάντοτε νὰ μανθάνῃ, ἐδείξε διάθεσιν νὰ σταθῇ καὶ νὰ παρατηρήσῃ ἀκόμη τὸν πένθιμον ἐκείνον τόπον.

Ὁ Γαστών ἐνόησε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀνεψιοῦ του.

— Ἰδὲ, βασιλεῦ, εἶπεν ἀρπάζων φανὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου Σαινρεμῆ, ἰδοὺ τὸ μέρος ὅπου ἤλθε καὶ ἐπέσεν. Ἐδῶ ἦτον κλίνη, τῆς ὁποίας ἐξέσχισεν τὰ παραπετάσματα θελήσας νὰ βασταχθῇ.

— Διατί τὸ ἔδαφος φαίνεται σκαμμένον εἰς τὸ μέρος τοῦτο; ῥώτησεν ὁ Λουδοβίκος.

— Ἐπειδὴ ἐδῶ ἔτρεξε τὸ αἷμα, ἀπεκρίθη ὁ Γαστών, καὶ ἐπειδὴ τὸ αἷμα αὐτὸ διεπέρασε τὸ ἐάθος τῶν ξύλων, ἔσκαψαν πολλοὶ θέλοντες νὰ τὸ ἐξαλείψουν. Καὶ πάλιν, ἐπρόσθεσεν ὁ Γαστών πλησιάζων τὸν φανὸν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ πάλιν ἡ κοκκινωπὴ αὐτὴ βαφὴ ἔμεινε, μὲ ὅλας τὰς γενομένας ἔκτοτε προσπάθειας.

Ὁ ἸΔ' Λουδοβίκος ἀνύψωσε τὸ μέτωπον. Ἰσως ἐσυλλογίσθη ὅμοιον ἄλλο μὲ τοῦτο ἔχνος αἵματος, φαίνόμενον εἰς τὸ Λούβρε, τὸ ὁποῖον ἐχάραξεν ὁ πατήρ του μὲ τὸ αἷμα τοῦ Κοντσίνη.

— Πηγαίνωμεν! εἶπεν.

Ἐκίνησαν λοιπὸν ἀμέσως, διότι ἡ συγκίνησις εἶχε δώσει θέβαια εἰς τὴν φωνὴν τοῦ νέου βασιλέως ὅπως ἐπιτακτικόν, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ περὶ αὐτὸν δὲν ἦσαν ἀκόμη συνειδητοί.

Φθάσας ὁ ΔΕΣΠΟΤΗΣ εἰς τὸ προσδιορισθὲν διὰ τὸν βασιλέα δῶμα, μὲ τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε κοινωνία ὀχι μόνον διὰ τοῦ μικροῦ διαδρόμου τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαμεν, ἀλλὰ καὶ διὰ μεγάλης κλίμακος κοινωνούσης μὲ τὴν αὐλὴν, εἶπεν·

— Ἄς καταδεχθῇ ἡ Μεγαλειότης Σου, νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ δῶμα τοῦτο, ἂν καὶ ἀνάξιον νὰ τὴν ὑποδεχθῇ.

— Θεέ μου, εἶπεν ὁ νέος βασιλεὺς, σ' εὐχαρισῶ διὰ τὴν ἐγκάρδιον φιλοξενίαν σου.

Ὁ Γαστών ἐχαίρετσε τὸν ἀνεψιὸν του ὅστις τὸν ἐνηγκαλίσθη, καὶ ἔπειτα ἐξῆλθεν.

Ἐκ τῶν εἰκοσι δορυφόρων ὅσοι εἶχαν συνοδεύσει τὸν βασιλέα, δέκα συνώδευσαν πάλιν τὸν ΔΕΣΠΟΤΗΝ ἕως τὴν μεγάλην αἰθούσαν, ἥτις, καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἦτον ἀκόμη πλήρης ἀνθρώπων.

Τοὺς λοιποὺς δέκα ἐτοποθέτησεν ἀρμοδίως ὁ ἀ-

ξιωματικός, διερευνήσας ὁ ἴδιος, εἰς πέντε λεπτά, τὰς θέσεις ὅλας μὲ τὸ ψυχρὸν καὶ ἀσφαλὲς ἐκείνο ἐλέμμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι πάντοτε ἀποτέλεσμα τῆς ἔξεως, διότι τὸ ἐλέμμα τοῦτο ἀνῆκεν εἰς τὴν εὐφυΐαν.

Ἀφοῦ δὲ ἔβαλε τὸν καθένα εἰς τὴν θέσιν του, ἐδιάλεξεν ὡς γενικὸν αὐτοῦ στρατόπεδον τὸν προθάλαμον, ὅπου κῦρε θρονίον μέγα, λύχνον, κρασίον, νερὸν καὶ ψωμίον ξηρόν.

Ζωπυρήσας δὲ τὸν λύχνον, ἐπὶ μισὸν ποτήριον κρασίου, ἐχαμογέλασε δι' ὅσα τοῦ ἤλθαν τότε εἰς τὸν νοῦν, ἐτενώθη εἰς τὸ μέγα θρονίον καὶ ἡτοιμάσθη νὰ κοιμηθῇ.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φύλ. ΚΑ').

Μετέφεραν τότε τὴν κυρίαν Μερεδίθου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν κλίνην ὥρας πολλὰς ἀναίσθητος. Νὰ τῆς προσφέρῃ τὴν ἐοήθειαν τῆς τέχνης μου, καὶ νὰ τὴν ἀνακαλέσω εἰς τὴν ζωὴν, τὸ ἔβλεπα καὶ χρέος καὶ σκληρότητα συγχρόνως. Ἐπρόβαζα συλλογιζόμενος ὅποιαι σκηναὶ κοπετῶν καὶ θρήνων ἔμελλαν νὰ διαδεχθοῦν τὴν ἀκίνητον ἐκείνην θέσιν τῆς· ἔμεινα σκύπτων ἐπάνωθεν τῆς κλίνης τῆς, ἐρέχων μὲ ψυχρὸν ὕδωρ τοὺς κροτάφους τῆς, καὶ περιμένων ἀνυπομόνως τὴν θλιβεράν καὶ εὐτυχὴ ἐνταυτῷ στιγμήν, νὰ τὴν ἰδῶ πάλιν ἀναπνεύσαν. Ἡπατήθην ὅμως εἰς ὅ,τι ἐπρόβλεπα, διότι δὲν εἶχα ἀκόμη ἰδεῖ μεγάλην συμφοράν. Ἡ Εὐα, ἀνοίξασα ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ἐκλείσει πάλιν ἀμέσως, καὶ κάμμία σταγὼν δακρύων δὲν κατέβη εἰς τὰς παρειάς τῆς. ἔμεινε παγωμένη, ἄλαλος, ἀκίνητος, καὶ, ἂν ἡ χεὶρ μου δὲν ἤσθάνετο τὸν ἐπανεληθόντα παλμόν τῆς καρδίας τῆς, θὰ τὴν ἐνόμιζα νεκράν. Πόσον εἶναι λυπηρὸν νὰ παρευρίσκειται κανεὶς εἰς πόνον τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται ἀνεπίδεκτον παρηγορίας! Τί νὰ κάμω εἰς τοιαύτην περίστασιν; νὰ σιωπήσω; θὰ ἤμουν ἀσπλαγχνος πρὸς τὴν παντάλαιναν ταύτην γυναῖκα· νὰ τὴν παρηγορήσω διὰ λόγων; τότε δὲν θ' ἀνεγνώριζα τὸ μέγεθος τῆς δυσυχίας τῆς. Ἐγὼ, ὅστις ἄλλοτε δὲν εὕρισκα λέξεις νὰ καταπραῶνῃ ἀπλὴν ἀνησυχίαν, πῶς νὰ ἔλπισω περὶ σπασθῆναι εὐγλωττίαν ἀπέναντι τοσαύτης συμφορᾶς; Ἐπροτίμησα λοιπὸν ἀπὸ τὰ δύο τὸ ἀσφαλέςτερον, τὴν ἐντελῆ σιωπὴν. Θὰ μένω πλησίον τῆς, ἔλεγα κατ' ἐμαυτὸν, θὰ θεραπεύσω τὴν φυσικὴν νόσον, καθὼς εἶναι χρέος μου, ἔπειτα θὰ κατοικήσω ἀκίνητος πλησίον τῆς, ὡς πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος σκύλος. Αφοῦ ἐπῆρα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἀπόφασίν μου, ἔμεινα πλέον ἡσυχος, καὶ τὴν ἄρῃσα νὰ ζῇ ζωὴν ὁμοιάζουσαν τὸν θάνατον. Μετὰ τινὰς ὥρας ἐν τούτοις, ἐπλησίασα εἰς τὰ χεῖλη τῆς χοχλιάριον μὲ ἱατρικόν, τὸ ὁποῖον εἶχα διορίσει ὡς ἀναγκαῖον. Ἐστρεψε τότε ἐραδῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς